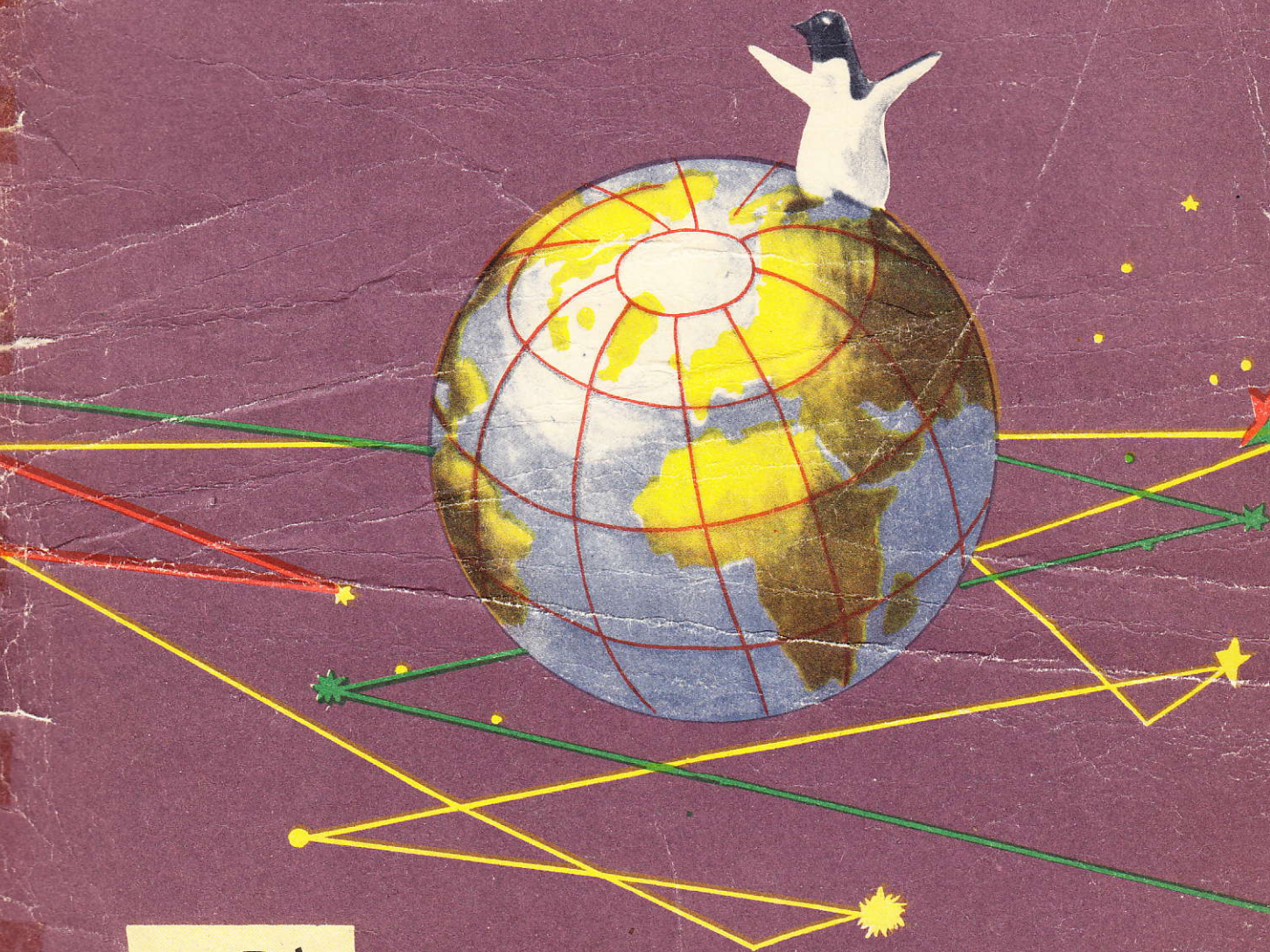

GELLU NAUM

C

arte a

cu

Apolodor

GELLU NAUM

C artea
cu
Apolodor

Ilustrații : J. PERAHIM

EDITURA TINERETULUI — 1939

1

La circ, în Tîrgul Moşilor,
Pe gheaţa unui răcitor,
Trăia voios şi zîmbitor
Un pinguin din Labrador
Cu nume falnic şi sonor.

– Cum se numea? – Apolodor.
– Şi ce făcea ? – Cînta la cor.

Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator;
Făcea şi el ce-i mai uşor :
Cînta la cor. (Era tenor.)

Grăsuţ, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Aşa era Apolodor...

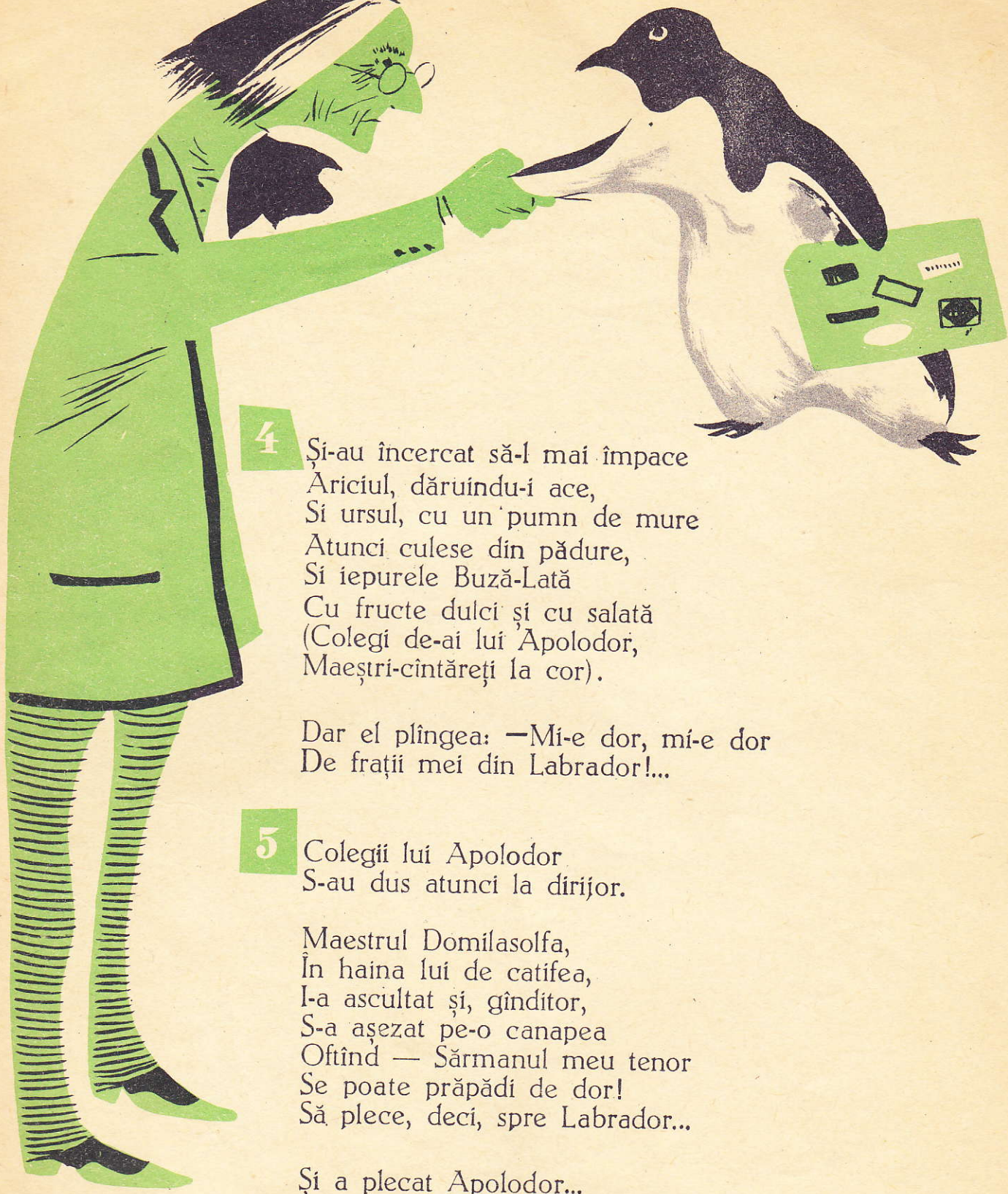
2. Dar într-o zi, Apolodor,
Spre deznădejdea tuturor,
A spus așa: – Sunt foarte trist!
Îmi place viața de corist,
Dar ce să fac? Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
O, de-aș putea un ceas măcar
Să stau cu ei pe un ghețar!...

Apoi a plâns Apolodor...

3. Când l-a văzut pisiul Tiț
Plângând cu hohot și sughit

I-a spus: – Prietene aș da
Mustața și codița mea,
Aș da o litră de caimac,
Aș da orice să te împac.
Zău, nu mai plânge! Te implor...

Dar el plângea: Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...

4

Și-au încercat să-l mai împace
Ariciul, dăruindu-i ace,
Și ursul, cu un pumn de mure
Atunci culese din pădure,
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată
(Colegi de-ai lui Apolodor,
Maeștri-cintăreți la cor).

Dar el plîngea: —Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador!...

5

Colegii lui Apolodor
S-au dus atunci la dirijor.

Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea,
I-a ascultat și, gînditor,
S-a așezat pe-o canapea
Ofînd — Sărmanul meu tenor
Se poate prăpădi de dor!
Să plece, deci, spre Labrador...

Și a plecat Apolodor...

6

La început, a fost ușor:
 L-a dus spre nord, l-a dus în zbor
 Un avion, un bimotor.
 Și, stînd picior peste picior
 Cînta, cînta Apolodor
 Cînta, cu glasu-i de tenor
 Plimbîndu-se din nor în nor...

Dar, între timp, înflăcărindu-l
 Amețitorul peisaj
 Sări pe-o aripă, cu gîndul
 Să dea dovadă de curaj.

Apoi, cu parașuta-n spate
 Se zbenguî Apolodor
 Cînd agățîndu-se de roate,
 Cînd sînd călare pe motor.

Așa, cu zboru-i acrobatic,
 Ar fi ajuns în Labrador,
 Dar l-a izbit un nor zănatîc

Și a căzut Apolodor...

7

La Capul Nord, la Capul Nord,
 Adăpostit într-un fiord
 Ședea pe țărm Apolodor
 Posomorît și gîndîtor.

Ședea pe țărm, tăcut și trist
 Acest tenor, acest corist,
 Ședea cu parașuta spartă,
 Fără busolă, fără hartă.

În larg vuia, clocotitor,
 Întreg potopul apelor

Și se jelea Apolodor...

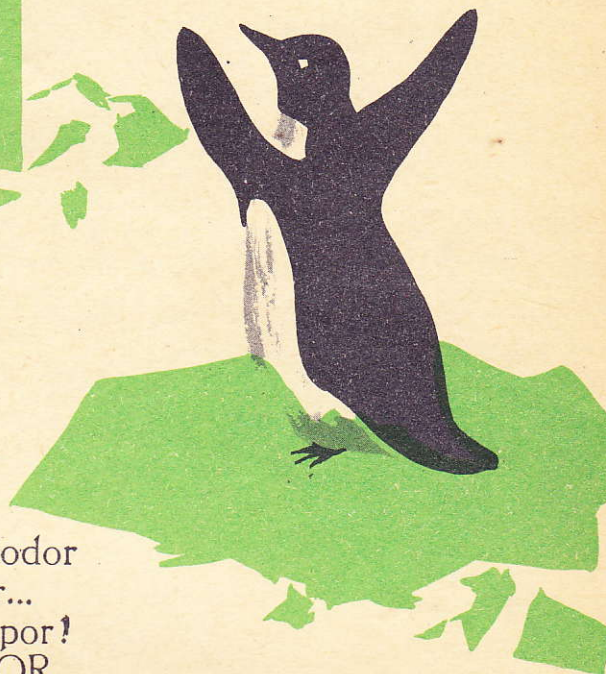
Jelania lui Apolodor la Capul nord

8

„O, frații mei din Labrador,
Adio vouă, tuturor!
Pesemne că mi-e dat să mor
Aici, la țărmul mărilor...
Și ce păcat! Eram tenor;
Cîntam frumos, cîntam la cor,
O, frații mei din Labrador,
O, frații mei din Labrador!

De-acuma, apele, de vor,
Îmi vor așterne un covor
Peste nisipul de la fund
Legănător și sclipitor,
La sînul lor să mă ascund,
Să dorm pe veci, să dorm profund,
O, frații mei din Labrador,
O, frații mei din Labrador!”

9

Stătea pe țărm Apolodor
Posomorît și gînditor...
Dar iată, iată un vapor!
E pescadorul METEOR,
Cel mai de frunte pescador
Din Baltica în Labrador.

Sirena șuieră de zor:
— Heeei! Cine ești? — Un călător.
— Cum te numești? — Apolodor.
— Și încotro? — Spre Labrador.
— De ce jelești? — Păi simt că mor.
Uitat și fără ajutor...

10

Și i-au strigat atunci, în cor,
Matrozii de pe METEOR:

„Noi te luăm, Apolodor,
Că vasul nostru METEOR
E mare și încăpător.
Ai drum ceva mai ocolit
Mergînd cu noi, spre răsărit,
Dar tot ajungi în Labrador.
Hai, urcă-te pe pescador...”

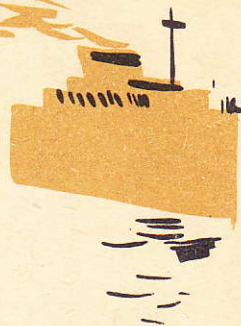
Înveselit, Apolodor
Și-a luat, suîndu-se pe bord,
Adio de la CAPUL NORD.

11

A fost un drum fermecător:
În zare, nici un fir de nor,
Doar culmile ghețarilor
Și pescăruși, rotind în zbor,
Și apa, unduînd ușor,
Și vîntul lin, ca un fior...

Plutea vaporul METEOR
Încetișor, încetișor,
Plutea pe-o lumînoasă cale
De aurore boreale,
Plutea pe unde de fostor
Și-l străjuia, ocrotitor,
Înaltul cer multicolor.

Plutea vaporul METEOR
Încetișor, încetișor,
Matrozii toți cîntau în cor,

Și, pe deasupra tuturor,
Își risípea Apolodor
Superba voce de tenor
Spre desfătarea focilor...

A fost un drum fermecător.

12

Dar, pîn-la urmă, se opri
În port vaporul METEOR
Și debarcă Apolodor
La Behring, într-o bună zi...

Apoi, trecînd peste strîmtoare
Cu luntrea unui eschimos
Porni spre Labrador, pe jos
Porni cu mare nerăbdare...
Pe unde-a fost, nu prea se știe,
Dar, după cîte-am priceput,
Se pare că a străbătut
Alaska rece și pustie...

13

Iertați-mă că par uituc,
Dar s-au păstrat puține file
Și-n cronica acelor zile
Sînt scriși doar : munții Tinkmerkpuk,
Un rîu, o vale sau un sat
Și-un nume : *Castorul Bursuk*
(De două ori subliniat)
Apoi, caietul e pătat...

Firesc ar fi, și necesar,
Să-l întrebăm pe cronicar
De cîte-a trebuit să-nfrunte
Și să ne dea, în plus, măcar
O serie de amănunte:

De pildă, foarte însemnate
Sînt noutățile aflate
Pe cînd vorbea la telefon
În nu știu ce localitate,
Pe malul fluviului Yukon.

Acestea nu pot fi uitate...

Ce noutăți? Pe cât se pare
I-a spus Bursuk: „În Labrador
Ai fost născut din întâmplare,
Căci nu-i picior de pinguin;
Familia Apolodor
A stat și ea, foarte puțin
(Venise numai în plimbare).
Acuma, după cite-aud,
S-a stabilit la Polul Sud
Pe gheața golfului Terror...”

Bursuk era convingător:
Se biziua pe vechi tratate,
Pe tomurile studiate,
Pe manuscrise, pe citate,
Pe documente șampilate.

Avea, în orice caz, dreptate.

Deci, l-a crezut Apolodor
Și n-a mai mers spre Labrador...

15

Cu mare caznă descifrez
Ce scrie, printre ștersături:
„... Străbat Canada, prin păduri...”
„... Popas la tribul irochez...”

Apoi, un rînd mai înțeleg:
„... Plutim pe lacul Winnipeg...”
Și iar e manuscrisul ud,
Pătat, murdar, îngrozitor...

(În orice caz, Apolodor
E clar că a pornit spre sud)

16

Și iată cum, pe negîndite,
S-a pomenit Apolodor
De data asta călător
De-a lungul Statelor Unite.

Iar cronică, de la-nceput
Notează speriată: „Vai,
Se ține după mine, scai,
Țîlharul din Connecticut...”

Alaltăieri, cînd l-am văzut,
Umbla cu barbă și mascat
Și sta ursuz și încruntat
Țîlharul din Connecticut.

Iar ca să fie mai temut
Purta perucă bicoloră

Și împușca un om pe oră
Țîlharul din Connecticut...”

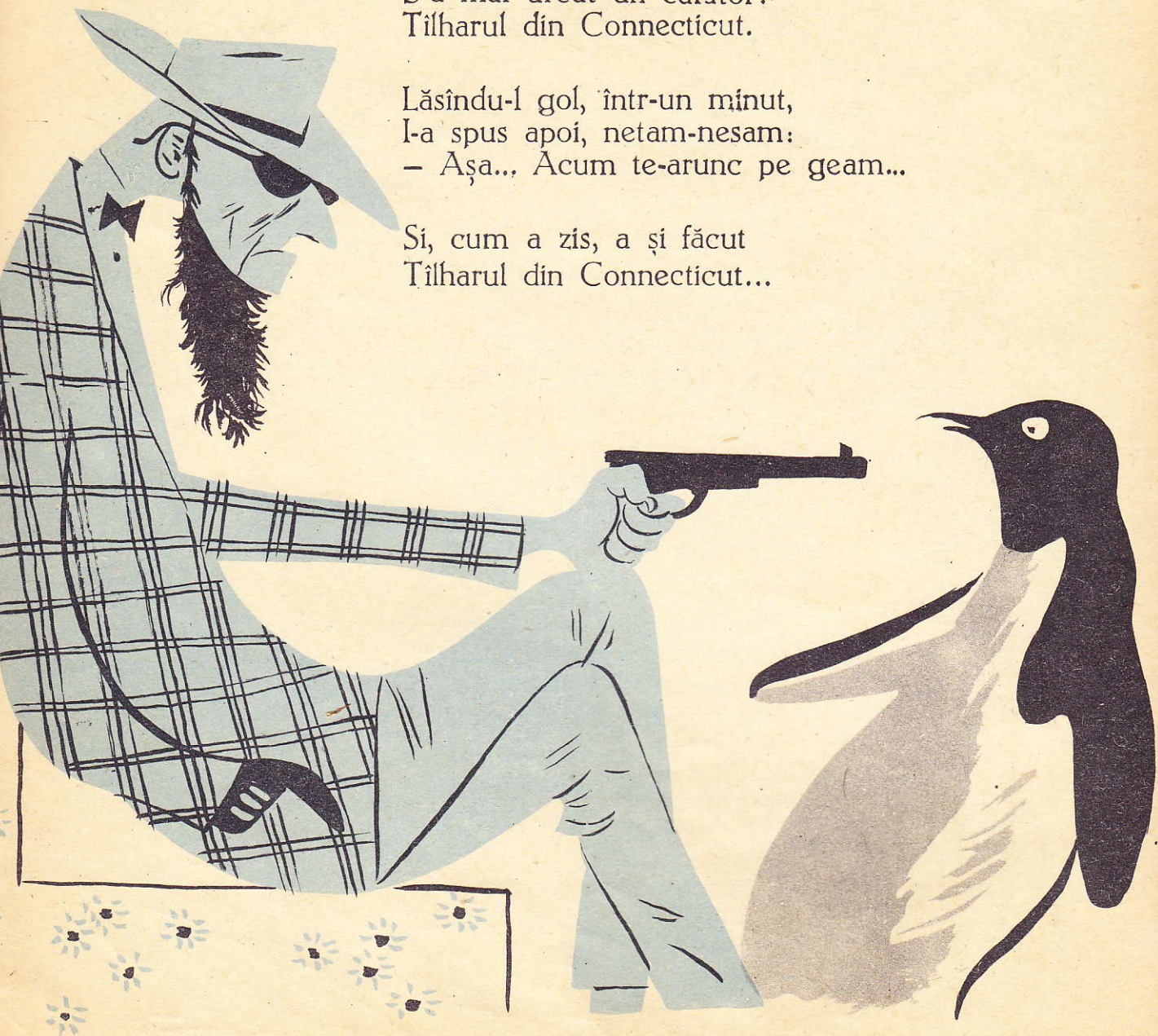

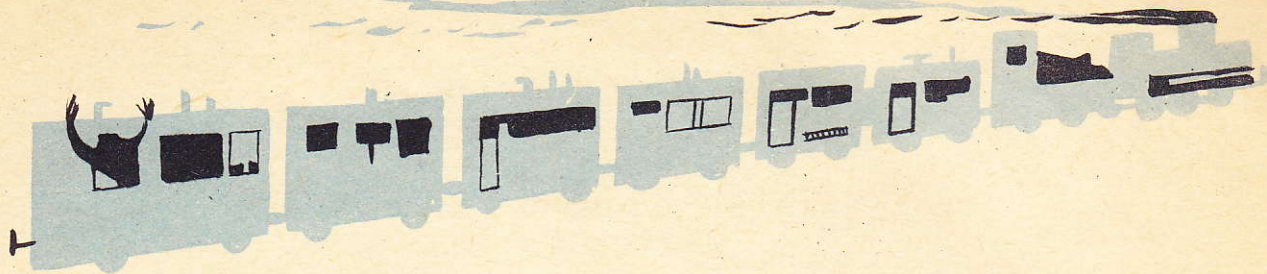
Apolodor, știu, n-ar fi vrut,
Dar eu am cercetat și-am scris
Ce i-a făcut și ce i-a zis
Tilharul din Connecticut.

Era în tren. Cum sta tăcut
Și singur cuc Apolodor
S-a mai urcat un călător:
Tilharul din Connecticut.

Lăsându-l gol, într-un minut,
I-a spus apoi, netam-nesam:
– Așa..., Acum te-arunc pe geam...

Si, cum a zis, a și făcut
Tilharul din Connecticut...

18 O, știu !... A fost îngrozitor...
Dar n-a pierit Apolodor,
Ci, iată-l, istovit și gol,
Mergînd spre sud, mergînd spre Pol...

Și-a mers așa, ceas după ceas,
Oltînd la fiecare pas...

Departe, fremăta ușor
Înalta boltă a pădurii:

Și-a poposit Apolodor
În valea riului Missouri...

19 Cu glasul lui răsunător
Se jeluia Apolodor :

„Ce mi-a făcut, ce mi-a făcut
Tîlharul din Connecticut!...
Așa, cu vînatăi și gol
Nu cred să mai ajung la Pol,
Nu cred să mai ajung la Pol...”

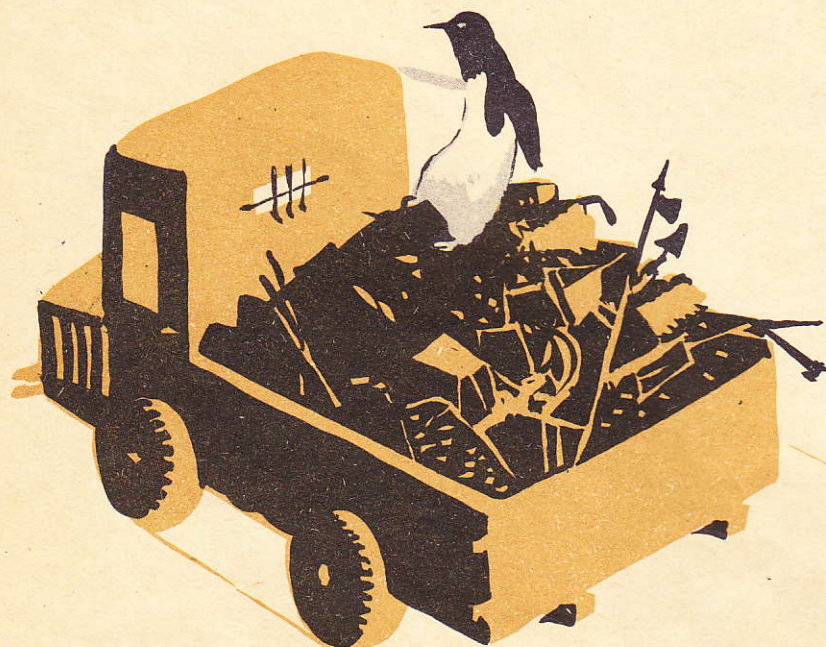
Missouri clipea, ușor,
Și el plîngea, plîngea de zor...

20 Iar cînd tăcu Apolodor
I-aduse vîntul la urechi
Un huruît asurzîtor:
Pocnînd amarnic dîn motor
Un camion cu fiare vechi,
Mai răpănos ca o cămilă,
Venea pe drum, încetișor.

Și l-a luat cu el, de milă,
Șoferul binevoitor...

21 Așa porni Apolodor,
Murdar de praf și de rugină,
Sub soarele dogorîtor,
Urcat pe fiare, în mașină...

Și, cum se văieta de zor:
Vai! N-am să pot ajunge, gol,
În gerurile de la Pol
(Deși aici e zăpușeală),
Văzu pe maldărul de fier
O platoșă medievală
Și-o chivără de cavaler
Croite, parcă, pe măsură.

Și-a îmbrăcat Apolodor
Această falnică armură.

22

Dar, după cîteva secunde,
Un uragan îngrozitor
Se abătu, de nu știu unde

Și-atunci, cumplita vijelie
L-a smuls în drumul ei, din zbor,

Și l-a purtat din nor în nor
Ca pe un fulg de păpădie.
Iar el gîndea: „Acuma mor...”

23

Apoi, stă scris în manuscris
Că a picat plocon, de sus,
Stîrnind o zarvă de nespus,
Pe străzile din Saint-Louis.

Întîiul care l-a zărit
(Savantul Fergus Mac-Piggott)
A dat de veste, peste tot:
– Un satelit! Un satelit!...

Dar, sfătuindu-se, de-o parte,
Cu creierul automat,
Savantul a rectificat:
– Nu-i satelit: *e om din Marte!*...

La care, adunați în cor
Vreo patruzeci de gură-cască
Strigară: „Uraaa ! Să trăiască!“

Și, auzînd urarea lor,
Ș-a bucurat Apolodor...

Și-au început să se tocmască
În jurul lui Apolodor
Cei patruzeci de gură-cască:

- Ce-ar fi să-l facem senator?...
- De box, nu-i bun, că e firav...
- Să-l punem la academie...
- Ca general, ar fi grozav...
- Să-l facem șef de pușcărie...

25

Și-atunci s-a ridicat și-a zis
Primarul Bigg, din Saint-Louis :

„Noi, care ne aflăm de față,
Am hotărît să ni se facă
Din nylon pur, cusut cu ață,
În centrul pieței, o baracă.

În ea, pe-un soclu de granit
Pictat cu stele pe o parte,
Va sta în lanțuri, fericit,
Acest străin, picat din Marte.

Și, după cum m-ați cunoscut
(Părinte pentru fiecare),
Firește că am prevăzut
Și-o mică taxă, la intrare..."

Iar după asta, a tăcut.

Și s-a făcut precum a zis
Primarul Bigg din Saint-Louis...

26 Cît a durat, nu știu precis,
Dar nici o îndoială nu e
Că în orașul Saint-Louis
Apolodor a fost statuie.

Și, tot așa, e clar de tot
Că, după ce l-a studiat,
Savantul Fergus Mac-Piggott
A scris faimosul lui tratat
Cu titlul : „*Oamenii din Marte*“

(Din care dau, mai jos, o parte).

Oamenii din Marte de Fergus Mac-Piggott

capitolul întâi

Toți marțienii au pe ei
O sumedenie de piei
Din care, una, minerală,
Aduce, după cum s-a spus,
A platoșă medievală.

(Modele noi, cu preț redus,
Găsiți la „Pielea Ideală“)...

capitolul doi

Din studii și măsurători
Reiese că planeta Marte
E undeva, foarte departe,
Iar marțienii sînt tenori.
Și pomenesc de Capul Nord
Sau de Alaska uneori.
Se vede că de-acolo vin...

(La orice mare magazin
găsiți produse marca Ford.)

capitolul trei

...De-aceea, mă ridic și strig
Ca orice bun american:
Cine e dornic de cîștig
Să-și facă rost de-un marțian!

(Votați-l pe primarul Bigg!)

capitolul patru

Cu geniul și știința mea...
(etcetera, etcetera...)

De multe ori am recitit
Volumul, pînă l-am închis...
Dar să vedem ce-a mai pățit
Apolodor în Saint-Louis...

Pornise vînt dinspre apus
Prin noaptea rece și posacă,
Iar el ședea, în lanțuri pus,
Pe soclul rece, în baracă.

Ședea, cuminte și supus,
Ședea în beznă și tăcere,
Cînd ușa a sărit în sus
Și-au năvălit în încăpere

Vreo patruzeci de inși mascați,
Tîlhari și ucigași cu leafă:
Toți cîinii ăștia blestemați
Rînjeau, cu gura pîn-la ceafă.

Și-n fruntea lor, venea tăcut
Tîlharul din Connecticut...

29

Apoi s-au năpustit vreo trei
 Și l-au răpît pe-Apolodor
 Pe cînd ceilalți răcneau la ei:
 – Nu stați! Mai repede! Dați zor!...

Legat cu funii de bumbac,
 Vîrît în fundul unui sac,
 Așa l-au dus, pe rînd, în spate,
 Prin ulițe întortocheate,
 Prin străzi cu nume deocheate.

30

Și s-au oprit cumplitii zbîri,
 La ora unu jumătate,
 În fața unei vechi clădiri.

Era o casă mare, mare,
 Cu geamurile ferecate,
 Cu poarta prinsă în zăvoare,
 Cu sonerii automate,
 Și, chiar deasupra, la intrare,
 Scrisese cineva, cu cretă:

Amicii armei nucleare

Asociație secretă.

31

Și ca un stol de lilieci
În beznele întunecate
S-au risipit cei patruzeci,

Iar pragul ușii l-a trecut
Doar unul, cu povara-n spate:
Tîlharul din Connecticut.

32

Și s-a trezit Apolodor
Că-i scos din sac și aruncat
Pe florile unui covor.
Din „marea sală pentru sfat”.
Erau acolo adunați
Cei mai bogați dintre bogați,
Stăpînii marilor averi,

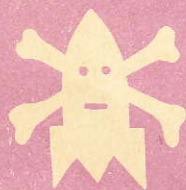
Un amiral, vreo trei bancheri,
Și fabricanți, nu mai știu cîți,
„Amici ai armei nucleare”.

Și îl priveau posomorîți,
Șezînd cu nasul în pahare...

33

Firește că întreaga noapte
S-au sfătuit, încet, încet,
Mai mult prin semne și prin șoapte;
Iar sfatul a rămas secret.
De-aceea am puține date
(Și poate nu destul de clare),
În mare parte copiate
Din HOTĂRÎREA următoare:

Hotărîrea Asociației „amicii armei nucleare”

punctul unu

Noi, adunați în Saint-Louis
Cu toată graba necesară
Ne-am sfătuit și am decis:

Acest străin va fi trimis
S-arunce-n fiecare țară
O mică bombă nucleară.

punctul doi

În misiunea lui secretă
Va fi trimis cu o rachetă.

punctul trei

De va ieși, cumva, război,
Sîntem nevinovați, firește:
Străinul nu e de la noi;
Ce face el, nu ne privește...

punctul patru

Vom da, la vremea cuvenită,
Anunț că *Banca* împrumută
Oricare țară pustie
(Dobîndă: nouăzeci la sută).

35 În zori, porniră doi sau trei
(Cei mai de seamă dintre ei)
Trimiși s-aducă, fiecare,
Mai multe bombe nucleare.

Și, tot cu ei, porni tăcut
Țîlharul din Connecticut
Într-o mașină violetă.

Apoi, după plecarea lor,
A fost tîrît Apolodor
În camera-laborator
Și încuiat într-o rachetă.

36 Tîrziu, cînd și-a venit în fire,
Cum sta așa, Apolodor
Văzu butonul de pornire
(Pe care scrie: *Pentru zbor*),
Și-l apăsă, încetișor...

Ce s-a-ntîmplat, e de mirare,
De-aceea m-am simțit dator
Să copiez de prin ziare
Întreg pasajul următor:

Explozie la Saint-Louis

La ora cinci și cinci, precis,
Prin telegraf ni s-a transmis
Că în orașul Saint-Louis
Pe strada X, la 6 bis,
Un marțian s-a sinucis
Lăsînd un robinet deschis...
Explozia a mai ucis
Trei amiralî și opt bancheri:
Aceștia, după cît se spune,
Se adunaseră de ieri
Și se aflau la rugăciune.

(Acum sînt toți în paradis.)

Pe străzile din Saint-Louis
Emoția-i de nedescris...

Savantul Fergus Mac-Piggott,
La fața locului venit
A declarat: „E clar de tot
Că marțianul a murit...”

(Savantul are păr pe frunte)
Vom reveni cu amănunte...

Pe Mississippi, într-un bac,
De ce zîmbesc mereu și tac
Și negru Jim și negru Jack?

Plutește bacul, printre cioate
De sălcii vechi și tărimate
Și-i murmură și-i cîntă cui
Puhoiul apelor gălbui?

De ce zîmbesc mereu și tac
Și negru Jim și negru Jack?

Au, lingă ei, un călător
(L-au scos din apă, gol și ud;
Picase, nu știu cum, din zbor;
Și-atit spunea: „Spre sud... spre sud...”)

Acum, bătrînul negru Jack
Își umple pipa cu tabac,
Iar Jim întreabă, zîmbitor:
—Cum te numești?

—Apolodor...

Și-i dau din prînzul lor sărac,
Și-i dau o haină de bumbac,
Și îl privesc zîmbind și tac
Și negru Jim și negru Jack...

Și iar lipsesc vreo șapte file
Din cronica acelor zile...

Cît o fi mers Apolodor
Și ce s-o fi ales din bac?
Pe unde-i Jim? Pe unde-i Jack?
Nu știu nimic de soarta lor...

Atîta am: un colțișor,
O bucată de hîrtie,
Un peticel, pe care scrie:

„Zăceam în portul New-Orleans,
Zăceam pe-un maldăr de catran,
Iar căpitanul Cyrus Smith,
Un bețivan și-un adormit,
Beteag de șale, slut și chior
Mi-a zis: – Te iau ca ajutor.
Am de cărat niște susan
(Firește, nu-ți dau nici un ban)...
Nu te uita cît sînt de slut:
Am fost un falnic căpitan,
Un lup de mare, cunoscut,
Dar m-a pocît acum un an
Cu latul unui iatagan,
Cînd navigam spre Yukatan
Tilharul din Connecticut.
De-atunci, să știi că-i sînt dușman“...

„Și am plecat din New-Orleans;
Acuma, stau lângă cazan;
E tare cald și eu asud,
Dar mergem, mergem către sud...”

40

Și, rătăcind mai multe zile
În largul Mărilor Antile
A navigat Apolodor
Prin Marea Caraibelor...

Era un cer, ca de smarald,
Un cer înmiresmat și cald
Și-n valurile străvezii
Sclipeau meduze, mii și mii...

Iar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit.
Dormea adânc, dormea tihnit,
Lăsându-l pe Apolodor
Să vadă singur de vapor...

Și lunecau, ușor, ușor,
Pe unde moi și străvezii,
De-a lungul apelor pustii...

Era frumos, era frumos!
(O, cum rotea un albatros
În larg, la sud de Barbados
Și cum, tăind în apă vad,
Treceau rechini spre Trinidad!...)

Iar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit...

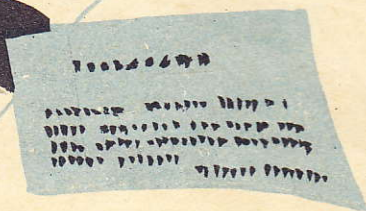
42 Au dat apoi, în calea lor,
De un zăduf ca de cuptor:
Nici pic de vînt, nici fir de nor
(Pluteau, acum, pe-Ecuator...)

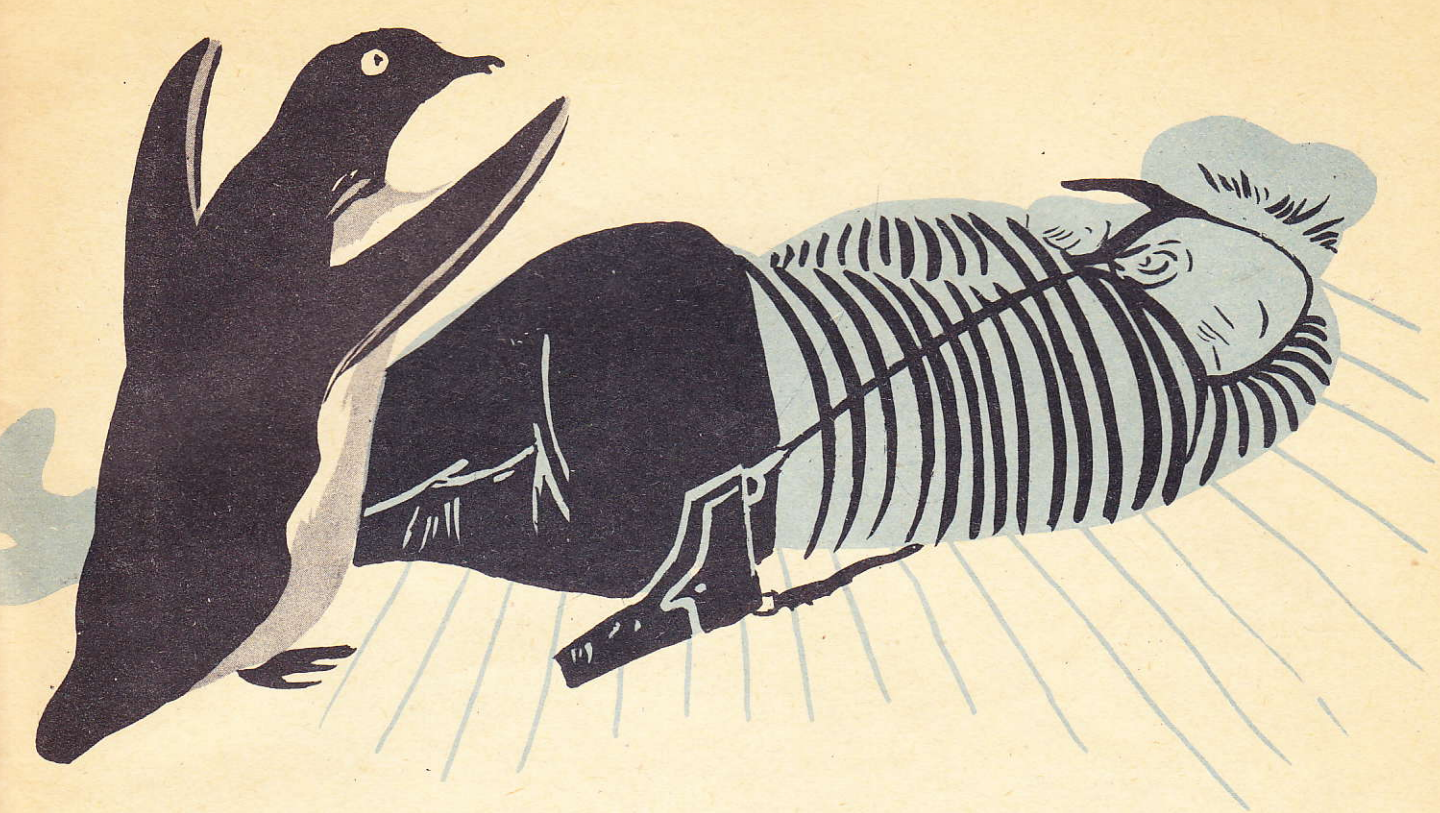
Și admira Apolodor
Culoarea serii, de aramă,
Cînd a primit o telegraină
Avînd cuprinsul următor:

Telegramă (prin radio)

„Hei, căpitane Cyrus Smith,
Ce naiba faci? Ai adormit?
Întoarce-te spre *punctul trei*,
Că *punctul doi* s-a potolît;
Lași toate armele la ei.
Aici sînt eu... ai priceput?
Amicul din Connecticut...”

Dar căpitanul Cyrus Smith
Dormea mereu, dormea tihnit,
Dormea și sforăia cumplit...

44

Deci, pricepînd Apolodor
Că e stăpîn peste vapor
Dușmanul lui cel mai temut,
Tîlharul din Connecticut,
Că vor cîrmi, poate, spre nord,
Că bețivanul chior și slut
E mincinos și prefăcut,
Că nu duceau cu ei pe bord
Nici pomeneală de susan,
Ci numai pulbere și arme,
S-a dus întins la căpitan
Știa în ce cabină doarme) —
Și scos din fire, s-a răstit:
— Tîlhar ce ești, m-ai păcălit!

Dar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit,
Dormea adînc, dormea tîhnit
Și nici măcar n-a tresărit...

O, ce păcat, o, ce păcat
Că n-a fost fotografiat
Acel moment înălțător
Cînd, singur cuc, Apolodor
A găurit cu un topor
Pereții marelui vapor!...
Și iar, de șapte ori păcat
Că n-a fost imortalizat
Minutul tragic și solemn
Cînd nava s-a cutremurat
Din toți pereții ei de lemn,
Apoi, domol, s-a scufundat
Ca un rechin înjungheat...

.

Iar căpitanul Cyrus Smith
În clipa cînd a răposat
Se spune că dormea, tîhnit,
Dormea și sforăia cumplit.

O, ce păcat, o, ce păcat .
Că n-a fost fotografiat!...

46

Ceva mai jos de Ecuator
Plutea, plutea Apolodor,
Plutea călare pe-un colac
Și-ar fi plutit așa, un veac,
Dar l-au cules, cu chiu, cu vai,
Niște pescari din Uruguai.

Și, cum era flămînd și ud,
L-au luat spre casă, către sud,
L-au luat pe vasul lor sărac,
I-au dat și buruieni de leac
(Fiîndcă prinsese guturai)
Și l-au ținut într-un hamac
Pîn-au ajuns în Uruguai...

Și iar lipsesc mai multe file
Din cronica acelor zile...
Dar se găsesc în Uruguai
O sumedenie de cai
Și n-ar fi lucru de mirare
Să fi pornit Apolodor
Spre sud, pe-un cal de soț, călare.

Că n-avem știri din partea lor
Firește, calul poartă vina...

48

A fost sau nu obositor?
Au zăbovit în Argentina?
S-au mai oprit să cerceteze
Cîmpiile patagoneze?
Pe unde au mai făcut popas?
Au stat să-și spună bun rămas
La Capul Horn? În altă parte?
A izbutit Apolodor
Să mai găsească un vapor
Și să pornească mai departe?...

Atîta știu: era în marte...
Bătea un vînt de vreme rea
Și-n largul mării viscoalea
Cu fulgi de gheață, reci și tari
Cînd a zărit Apolodor
Antarctica, printre ghețari...

Și-a debarcat, triumfător,
Pe gheața Golfului Terror...

49

Pe coasta Golfului Terror
S-a adunat, cu mic, cu mare
Tot neamul lui Apolodor.

Și l-au primit, la debarcare,
Bunicu Apolodorin
(cel mai în vîrstă pînguîn)
Și mama, Apolodoriga
(o pinguină, atîtica...)
Și tata, Apolodorel
(Un pinguîn, mărunt și chel)
Și unchiul Apolodorini
Și neamurile, și vecinii...

Și au cântat cu toți, în cor,
Iar pe deasupra tuturor
Și-a risipit Apolodor
În triluri lungi, răsunătoare,
Superba-i voce de tenor.

A fost o zi de sărbătoare
Pe coasta Golfului Terror...

50

Cum s-a simțit Apolodor
Pe gheața Golfului Terror?

Era un frig, îngrozitor,
Mai frig ca-n orice răcitor,
Un ger tăios ca un cuțit
Și-un viscol nemaipomenit,
Dar el se prăpădea de dor;

Își amintea Apolodor
De foștii lui colegi din cor

Și parcă îi vedea în față:
Da, iepurele Buză-Lată
Îl îmbia cu o salată
Și Tiș zîmbea pe sub mustață,
Iar Ursul adusese mure
Atunci culese din pădure,
Și îi dădea Ariciul ace
Și ghemotoace să se joace...

Și parcă i se năzărea
Că mai încolo, pe ghețar,
Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea,
Cu notele în buzunar,
Ședea întins pe canapea
Și îi zîmbea, și-l întreba:
— „Ți-e dor de noi, Apolodor?“...

51

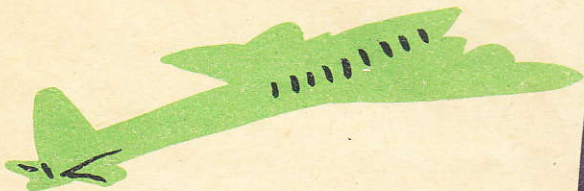
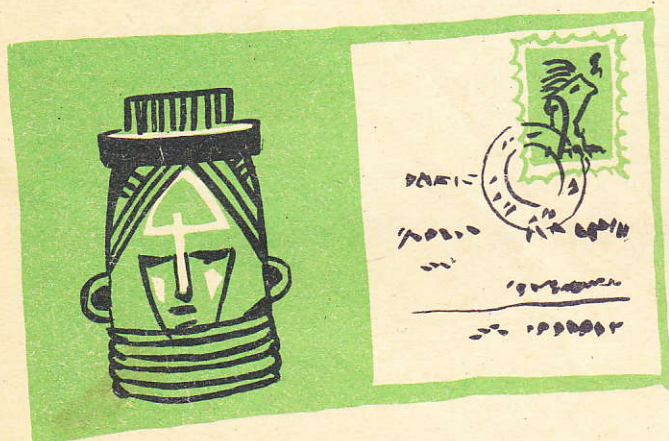
Pe gheața Golfului Terror
Ofta, ofta Apolodor,
Iar tata, Apolodorel,
Și unchiul, Apolodorini,
Și neamurile și vecinii
Ședeau grămadă lângă el
Și-l îmbiau c-un sac de pești:
— Ia-i, dragă, dacă ne iubești...
— Nu mai fi trist, Apolodor...
— Ți-i dăm pe toți, dacă zîmbești...

Dar el ofta, ofta de zor:
„Aș vrea să plec la București...“

Și-a stat de-a chibzuit puțin
Bunicu Apolodorin
(Cel mai în vîrstă pinguin)
Apoi a spus: „Eu nu te țin,

Că dorul e amar și chin...
Decît să stai și să jelești
Aicea, mistuit de dor,
Mai bine pleci la București...”

Și a plecat Apolodor...

53. Pe unde a trecut și cum
A străbătut atâta drum?

O fi trecut peste ocean,
Pe urmele lui Magellan,
Plutind pe vechiul drum naval
Din emisferul austral?
Sau (după cum mai e un zvon)
O fi pornit în avion
Și-a rătăcit, apoi, un an,
Prin continentul african?

Din Kamerun și din Gabon
Există două ilustrate:
Doi albi cu puștile la spate
Și scrie dedesubtul lor:
„Călăi și zbiri ai negrilor”
Le-o fi trimis Apolodor?...

S-o fi oprit în statul Ghana?
A străbătut Mediterana?
O fi trecut pe la Bosfor?...

Sunt pagini goale-n manuscris
Și n-aș vrea să înșir povești.

Un singur lucru e precis:
Că într-o zi, Apolodor
S-a reîntors la București.

54. Era sătul de pribegie...
Și l-au primit, cu bucurie,
Maestrul Doremilasolfa
În haina lui de catifea,
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată,
Și Ursul, aducându-i mure
Atunci culese din pădure,
Și l-a primit pisoii Tiț
Plângând cu hohot și sughit.
Și toți cântau cântau în cor
Urările prietenești:
„Bine-ai venit, Apolodor”

Iar el ofta, încetișor:
– Ce bine e la București!

55. De-atunci, voios și zâmbitor
Stă iar la circ Apolodor
Pe gheața unui răcitor;
Dar nu în Târgul Moșilor.
Pe cât se pare s-a mutat,
Voi însă îl găsiți ușor:
E foarte simplu de aflat
Adresa Circului de Stat.

Acolo cântă. E tenor.

Și vreau să-mi scriți, neapărat,
Cum v-a primit Apolodor.

Lei 6

Ilustrații de
I. PERAHIM

EDITURA TINERETULUI